

GLASILO

„Slovenskega osrednjega čebelarkega društva za Kranjsko, Koroško in Primorsko“
s sedežem v Ljubljani ter „Slov. čebelarkega društva za Spodnje Štajersko“.

Urejuje FRANČIŠEK ROJINA.

Izhaja 5. dan vsakega mesca in se pošilja udom zastoj.

Leto XI.

V Ljubljani, meseca oktobra 1908.

Štev. 10.

Mesečna opravila.

Spisuje Hinko Zirkelbach.

Oktober.

Zdaj v oktobru je zadnji čas, da čebelar uredi in izbere plemenjake, združuje in pita, kar bi pravzaprav moral storiti že koncem preteklega mesca. Kasneje se čebele že stiskajo v zimski grozd in zamažejo s smolo vse špranje. Odslej bi odpiranje panjev čebelam le škodovalo. Tudi za pitanje je pozneje prepozno, posebno s sladkorjem. Čebele skuhan sladkor ne znosijo kar naravnost v celice, marveč ga najpreje prebavijo in prenarede ali kakor pravimo „invertirajo“, da je bolj prebavljiv, in potem šele z njim napolnijo celice in jih zadelajo. Pitati se sme le ponoči in ne čez dan, sicer je rop. Noči so odslej vedno hladnejše, in čebele se drže skupaj v grozdu, zato ne morejo do medu ali sladkorja, in zjutraj je posoda še ravno tako polna, kakor je bila zvečer. In če tudi znosijo čebele pokladen med ali sladkor v celice, jih ne morejo potem pokriti, ker zaradi prenizke gorkote čebele več ne morejo pripraviti voska. Nepokrit med se pa pokvari čez zimo.

Koncem mesca pa le odenimo panji, ker ne vemo kaj pride. Včasih je o Vseh svetih še lepo in gorko, včasih pa skoro zima. Kako se odevajo panji, mi menda ni potreba razlagati.

S tem so končana za letos opravila v čebeljnaku. Sedaj morajo imeti čebele mir do prvega izleta spomladi.

Še nekaj novega, gospod urednik! Ali ste že kdaj videli roj 4. oktobra? Ta dan popoldne se spravim v čebeljnjak, da napišem mesečna opravila.

Navadno pišem s svinčnikom, da lahko zbrišem, ako mi kak stavek ni po godu. Ker nisem imel gumice, pokličem sinka, naj mi jo prinese. Ko pride, pravi: „Ata, roj je!“ „Ne bodi no neumen, sedaj ni rojev“ mu odgovorim. Vendar pa le stopim iz čebelnjaka in pogledam. Sinko je imel prav. Korak od čebelnjaka se je zbiral na neki vrtnici roj. Slučajno zapazim matico. Primem jo in priprem v kletko, ki jo pritrdim na vejico. Kmalu je bil roj zbran; bil je za pest velik. Sedaj pa premišlujem, odkod bi bil. Moj gotovo ne more biti. Pri združevanju sem vedno dokladal k matičnem brezmatičnega. Torej gospodar ne bo bežal pred tujcem; kvečjemu tujec umori matico. Vsled lakote tudi ni noben ušel iz panjů, ker ima vsak po 12 kg živeža. Solnce je pripekalo. To pa čebelam ni bilo všeč. Kar zašumi roj in leti proč. Ko bi bil moj roj, bi se čebele vrnile domov, ne pa letele proč. Ker pa sem imel priprto matico, se je begunec k malu vrnil. Matico sem pozneje odstranil iz roja, zato da bi se čebele spravile drugam. Kmalu so postale čebele nemirne, zapustile svoje zbirališče in se prosile v razne panji, toda usmiljenja niso našle nikjer. Kamor je katera prišla, je bilo po njej. Zato so se zvečer, kar jih je še ostalo živih, zopet zbrale na prejšnjem prostoru in tako tudi prenočile. Najbrže je bil ta roj begunec od bližnjega čebelarja iz kakega prašilčka, ki je obupal vsled pomanjkanja živeža in zapustil svoj dom.

Drobtine o prezimovanju.

M. Humek.

Mlado satje, t. j. tisto, ki ni še bilo v njem zalege, ne spada v zimsko gnezdo. Ono je čebelam pozimi zoperno, in se ga vsled tega kolikor moči ogibljejo. Spomladi tudi ovira razvoj vališča, ker matica veliko rajši leže v starejše satje, ki je bila v njem že zalega. Mlado satje torej v šrambo za drugo leto! Ob času rojenja bo prišlo prav. To velja pa seveda samo za panji s premakljivim delom, ker v kranjcih si čebele že same uredijo vse tako, kakor jim najbolj ugaja.

Vedno se je priporočalo združevanje slabičev predno se uzimijo. Švicarski čebelarški časopis pa pravi, da je to popolnoma napačno. V pozni jeseni združeni polki se ne spojijo popolnoma, vsled tega se tudi ne umirijo in porabijo veliko več medu kakor ravno tako močna normalna ljudstva. Odtod spomladi veliko mrtvecev, griža in sploh slabo prezimovanje.

Mnogo je še čebelarjev, ki še sedaj niso preskrbeli svojih polkov, ki jim je zimska zaloga premajhna, z zadostno zimsko hrano. Tekoč med ali pa sladkor sedaj pokladati je jako pozno. To čebele zelo razburja in naganja, da stavi matica zalego. Brez škode in z boljšim uspehom se lahko postopa takole: Na dva dela dobrega pitanca se vzame pet delov v prah zdrobljenega sladkorja, n. pr. na 2 kg medu 5 kg sladkorja, ali na 10 kg medu 25 kg sladkorja i. t. d. Med se malo segreje (na 40° C) potem se mu hitro primeša sladkor. Iz te zmesi se naredi testo, ki se potem položi v panj in sicer

na enkrat, kolikor mu še manjka do zadostne teže. Tako hrano čebele brez razburjenja počasi predelajo, znosijo v zimsko gnezdo in pokrijejo.

Jesensko, posebno pozno pitanje s sladkorjem v zelo velikih porcijah je škodljivo. Marsikak panj spomladi ne pride nikamor naprej, dasi ima obilno zalogo v jeseni spitanega sladkorja, dovolj muh in mlado matico.

Neki jako ugleden švicarski čebelar je mnenja, da prenašanje medu, posebno pa sladkorja, ako se to izvrši hitro v veliki množini, čebele tako zdela, da jim potem spomladi manjka potrebnih telesnih moči, ki se pozimi ne dajo pridobiti. Ako položimo 2—3 litre sladkorja naenkrat v panj, si lahko mislimo, kolikokrat se zaporedoma v teku malo ur vsaka čebela, ki je za to odločena, nasrka goste sladčice, jo predela v mednem želodcu in zopet iztoči v celico, predno je posoda prazna. Ta posel opravlja samo mlajši, krepki zarod, ker starejše muhe so itak že močno obrabljene. Tako prenaporno prenašanje in predelovanje surove hrane pa tudi mladice tako zdela, da v malo dneh izgubijo svojo čilost, ki bi jo imele naravnim potom prihraniti za prihodnjo pomlad. Zato naj bi se vsa količina, ki panju manjka, položila v teku 10—12 dni v porcijah ne čez 1 l naenkrat. Med tem morajo pa čebele podnevi še izletavati, da si nanosijo cvetnega prahu, ker je ta neobhodno potreben, da se ohranijo čile in zdrave.

Navadno so čebelarji pri pitanju čebel več ali manj skopi. Vendar se pa nahaja tu ali tam kedo, ki je preradodaren. Zmernost je pa potrebna tudi pri jesenskem krmljenju. Napačno je pokladati tako dolgo, da je polna zadnja celica v panju. Na polnem satju čebele ne prezimijo dobro in spomladi jim manjka prostora za zalego. Pravilno in naravno je, da imajo čebele zimsko zalogo nad seboj in okrog sebe.

Vsi napredni čebelarji so edini v tem, da je naravnost škodljivo, ako se čebele v jeseni in pri prvem nastopu zime pregorko zadelajo. Ako je panj soliden, brez špranj in razpok, dobro zaprt, iz dovolj močnega smrekovega lesa in pod dobro streho v zavetni legi, ne potrebuje nobene odeje do tiste dobe, ko začne matica zastavljati prvo zalego t. j. do januarja, da celo do februarja. Isto velja o kranjičih, ki so sicer zelo šibki v lesu in se slabo zapirajo, a so za to naloženi drug vrh drugega in zavarovani s tem, ker so v zaprtem čebelnjaku.

Najbolj škoduje čebelam pozimi prepah skozi panj in nemir.

Nepravilnost v čebelnem panju.

Iv. Jurančič.

Nekateri čebelarji priporočajo, oziroma sami izvršujejo takoimenovano „izjednačevanje“ plemenjakov. Pred rojenjem in pred glavno pašo namreč močnejim panjem odvzamejo zalege in čebel ter pridenejo slabejim. S tem hočejo vzdržati vse pri enaki moči ter doseči, da bi se vsi enako razvijali in

prinašali vsi enake dohodke. V kakšnem izvanrednem slučaju se sicer ta manipulacija odobrava, splošno pa to ni priporočati. V najugodnejšem slučaju bi se to reklo: kronco predjati iz desnega žepa v levega. V svoji večletni praksi ne storim navadno za izboljšanje slabičev spomladi in v poletju drugega, nego da jih držim na tesnem prostoru, namreč samo na tolikih satih, kolikor jih čebele zamorejo obsesti. Drugače pa je v jeseni; zdaj se vsi tisti panji, ki jih ne mislimo pustiti za pleme (v krajih z ajdovo pašo bi bila to $\frac{1}{3}$ vseh panjev) izpraznijo, ter se čebele pridružijo slabejim plemenjakom. Pri tem seveda gledamo, da odstranimo slabiče, potem panji s triletnimi ali drugače manjvrednimi maticami, in naposled še take, ki se iz kakega drugega vzroka ne priporočajo za pleme, n. pr. da so izvanredno besni, da preveč ali premalo rojijo itd. Po tem načrtu si goji čebelar vedno dober material, ter se tako na najpriprostejši način pleme izboljšuje, oziroma požlahtnuje.

Pri vsem tukaj navedenem, še tako točnem ravnanju se vendar v naslednji pomladi in poletju ne razvijajo vsi panji enako ter se nazadnje zopet razlikujejo po raznih lastnostih, obnašanju, delovanju, kakor človek od človeka, gospodar od gospodarja itd. Tako je prišlo tudi pri meni, da sem imel lansko jesen neki panj, kateri se je še prav posebno razločeval od vseh drugih, dasi so vsa ljudstva v enakih panjih ter uživajo tako precej enako oskrbo. Oglejmo si tega čudaka natančneje! Do ajdove paše sploh ni pokazal nikake posebnosti; bil je prav čebelen ter je med najboljšo pašo zasedalo prav veliko čebel zunaj, in naposled sem opazal najmočnejše šumenje pri žrelu. Pozneje je prišlo nekaj dni slabega vremena. Med tem so zunaj ležeče čebele izginile pri tem, kakor pri drugih panjovih, zato sploh tega nisem natančneje opazoval.

V kratkem na to se je paša končala, in bil je čas odjemanja medu. Ko pridem do tega čudaka, ki pa sem ga dozdej sploh smatral kot popolnoma pravilen panj, najdem notranjščino vse drugačno ko pravilno. Čebel je bilo veliko manj, kakor pri drugih, vse nekako zanemarjeno in v neredu, ravno tako kakor pri kakem gnilobnem ljudstvu, dasi ni bilo ene gnile ali vsaj sumljive celice zalege; medu je bilo polno, pa istotako nekako zanemarjen, večinoma odkrit, celice niso bile polne, in med je — vrel, to je, se je kisal, ker v mnogih celicah so se videle pene in iz panju je prihajal nekak kisel duh.

Vse to mi je bila taka uganka, da si je sploh na noben način nisem vedel tolmačiti. Imel sem pred več leti že tudi neki panj, v katerem je bila večina medu nepokrita; pa med je bil normalen in ljudstvo je brez vsake posledice prezimilo. Pri tem panju pa mi je bilo to najbolj novo, da se je med v panju kisal.

Celo nazadnje, ko sem pri vseh drugih panjih izvršil vsa jesenska opravila, sem to ljudstvo kasiral, med pa spravil posebej za domačo rabo, kar je moja „vrta družinca“ brez ugovora sprejela ter točno in hitro izvršila, da se je nadaljno kisanje medu čim prej preprečilo.

Tega medu si namreč nisem upal pridjati ostalemu, bojé se, da bi to ne bila še kada neznana bolezen, ali če to ne, da bi si zaradi kisanja vsega pridelka ne pokvaril.

Kakor omenjeno, mi je vzrok te prikazni še danes neznan; ako se je komu izmed čč. čitateljev pripetilo že kedaj kaj enakega, bi bilo želeti, da bi se objavilo.

Kako sem postal čebelar.

Lovro G. Konjedič.

(Dalje.)

Drugo leto. Po daljšem molku nadaljujem opis svojega začetnega čebelarstva, akoravno sem hotel to opustiti, ker javno praviti o svojih prvih neuspehih se mi je zazdelo vendar nekoliko preodkritosrčno, ali moj prijatelj urednik trdi, da se človek tudi od napak svojega bližnjega lahko marsikaj nauči, zato sem mu zopet na uslugo.

Povedal sem zadnjič, da mi je preminul črez zimo moj prvi in edini plemenjak. Treba je bilo torej misliti na novo zaredbo in seveda tudi za čebelnjak. Stopim v dogovor z nekim znancem, kateri je tudi že komaj čakal pomladi, da začne čebelariti. Hodil je namreč s prijateljem urednikom večkrat skupno na lov in kadar se je pri takih prilikah dodobra nabahal o svojih lovskih uspehih (?), je tudi naš urednik navil svoje strune ter jel peti slavo veselju, ki ga ima čebelar pri čebelah. Tega sem sam slišal, ko mu je razlagal: „Res je fletno nekoliko pojagati, ali črez veselje pred čebelnjakom ga ni!“ Ni čudo tedaj, če ga je tudi pridobil na svojo stran, ter da sva postavila, jaz in omenjeni začetnik, še pred sv. Jožefom v vsi naglici čebelnjak. Na omenjeni praznik pa smo se podali na „Njivco“ nad Podnartom kupovat plemenjakov. Prijatelj urednik nama jih je izbral, in drugo jutro smo jih že postavili na njih novi dom.

Kar ne morem popisati, kako sva pričebelarila do jeseni do popolnega fiaska. Omenjam le glavni napaki: ogrebla sva vsakega trekovca in celo četrtljaka v poseben panj, da bi preje napolnila čebelnjak, pitala pa tudi nisva nič, meneč, če so čebele lačne, naj gredo nabirat, saj solnce sije, če je bilo pa deževno, sva se tolažila s tem, da morajo imeti gotovo dovolj zaloge od prejšnjih lepih dni. Jeseni sva zopet povabila prijatelja urednika, naj pride določiti, kaj naj bi bilo za pleme in kaj za med. Ko je pregledal površno vse panji, nama je napravil najprvo ostro pridigo, skoraj ozmerjal naju je, češ, čemu sva naročena na „Čebelarja“, če se prav nič ne ravnava po njegovih navodilih. Potem smo prevagali, in določil nama je vsakemu samo po šest plemenjakov, kljub najinemu ugovarjanju in prošnjam. Od štirih plemenjakov spomladi sem imel torej samo dva panjú priredbe, vse drugo sem moral združiti k odbranim šestim plemenjakom. Tistih par kilogramov medu v v satovju, ki sem jih dobil od podrenih panjev, sem deloma dodal plemenjakom, ostalo betvo sem pa porabil za medeno žganje, ker je jako dobro, kar je enoglasno potrdilo par znancev, proti katerim sem se ves razkoračen pobahal, da sem med sam pridelal. Človek je pač že po Evi napuhu podvržen.

Stari kranjski pregovor pravi, da v „španavi“ še pes pogine, ali midva španovarja se nisva ločila radi tega pregovora, marveč zavoljo tega, ker se je moj sodrug preselil s svojim delom nižje v dolino, jaz pa sem krenil s svojimi čebelami po dolini navzgor ter jih postavil v provizoričen čebelnjak, ki sem ga za silo postavil čisto na samem. Prvo čebelarstvo opravilo, ki sem ga popolnoma pravilno izvršil, je bilo ozimljenje tiste jeseni. Začetek pametnejšega čebelarstva je bil torej storjen, in od takrat naprej bom mogel, razun še o nekaterih ponesrečenih poizkusih, poročati o boljsem napredku.

Ne bo mi zameril moj bivši sočebelar, če povem, da je glede čebelarstva že takoj prvo jesen obupal in že takrat trdil, kako resničen je pregovor: „Muha ne da kruha.“ Bolj kot kdaj pa je prepričan letos o istinitosti tega pregovora, ker danes ima prav toliko panjev kot prvo jesen, namreč šest, samo s tem razločkom, da so letos samo štirji sposobni za pleme. Torej gre v čebelarstvu polagamo, toda sigurno rakovo pot, to pa zato, ker nima koga, kateri bi mu čebele oskrboval, sam pa ima tako službo, da more le malokdaj biti pri njih. Ali proč jih pa vendar noče dati, da si mu jih je kupec že parkrat dobro plačeval, to pa iz hvaležnosti, ker so ozdravile njega in njegovo ženko. Stvar je ta:

Neko jesen, ko je bil še v aktivni službi, je imel neko delo v vodi, in ker je bilo že zelo hladno, dotično delo pa nujno, si je našel bolezen, vsled katere je šel v najlepših letih v pokoj. Revmatizem najhujše vrste ga je mučil noč in dan, več let. Bolezen je sicer čez poletje nekoliko ponehaval, ali pozimi je večkrat kar oblegel. Njega je bolela desna roka, njegovo ženko pa noga. Ob času rojenja sta ogrebala neki roj, prav nizko je sedel. „Mati“ — pravi — „Ti drži panj, jaz bom pa potresel.“ In zgodilo se je tako, samo sreča za oba je hotela, da je padel roj mimo panjů. Ker je bilo vroče, in je roj že prej dolgo čakal, da je čebelarjeva milost popred pokosila, predno se je pripravila ga ogrebsti, so bile čebele jako slabe volje. Kaj pa znajo nevoljne in posebno, če se jih tako nerodno ogreba, ve že marsikdo. Tudi ta dva zakonska sta dobila svoj delež, obilen delež. Oba sta jih bila živa.

Popoldne ga srečam; bil je kakor rdeča roža in drobno je gledal. „I, kaj pa je bilo, čebele?“ — ga pobaram, sluteč, da je bil v takšnem ognju. Tega nočem povedati, če je kaj zaklel, ravno takrat, ker je bil res slabe volje, saj sicer ne kolne vedno.

Učinek obilnih pikov je bil čudovit pri mami, kakor pri njem. Revmatizem je izginil pri obeh, in danes sta zdrava in vesela, kot dva ptiča v raju; oba sta že plesala. Da bi se mu pa ne ponovila prejšnja nadloga, se včasih pred čebelnjakom tudi producira. Zaviše si rokav desne roke, ki je zdaj krepka kot legnar nekdanjih parizarskih voz, jo vtakne med zasedajoče čebele, da ga po notah opikajo, gledalci ga pa občudujejo, češ, železen mora biti!

(Dalje prihodnjič.)

Pomoč o pravem času.

Urednik.

Naslednje vrstice veljajo za neposredno bližino Kranja, mogoče je pa tudi, da se je drugje tako ali podobno godilo. Do dne 1. maja niso mogle čebele prav nič napredovati, in ko bi aprila in že prej ne pitali, bi večina plemenjakov padla. Šele omenjenega dne se je pričela prava pomlad, ali potem je bila do konca maja tako dobra paša, da si od daleč lahko ločil čebelarja od drugih ljudi, tako veselje se mu je bralo z obraza. Toda ta suša v juniju, julija ter v prvi polovici avgusta! Ne bomo je zlepa pozabili. Rojev je bilo komaj tretjina tega, ko v navadnih letih. In prava sreča, da jih ni bilo; kaj bi neki čebelarji sicer počeli?

Na Veliki Šmarn so navadno čebele že okusile prvo ajdo, letos pa je že prejšnji dan deževalo, in še v nedeljo po Šmarnu je bilo nebo tako zastrto s težkimi oblaki, da ni bilo misliti še kmalu na lepo vreme. V takem času mora biti tudi v čebelarjevih mislih oblačno, zato se napotim na večer k sosednjemu čebelarju v Šenpeter, da se nekoliko razvedrim. Takoj ko stopim v sobo pričnem z obupno jeremijado, ali modri sosed pravi: „Prav, da si prišel, ravno sem mislil, da me mora biti dolgega časa konec, samo to te prosim, ne govori o vremenu. Pojdiva raje k „oberjagru“, ta nama bo zopet kaj nalagal o svojih lovih, in odleglo nama bo!“ Ob enajstih ponoči se posloviva res na duhu pokrepčana o velikem nalivu od lovca, ki je doživel na svojih lovskih pohodih same stvari, kakršnih ne doživi noben drug umrjoč človek na tem svetu. Pa nisem šel naravnost domov, ampak spremil sem bil še prijatelja, in ko greva mimo njegovega čebelnjaka, posvetim z žveplenko pred panj, če je kje videti kako čebelo. Pred nekim panjem jih je bilo dovolj in še na tleh, zakaj čebele so cepale gladu. Če se godi kaj takega pri 20 panjih, si mislim, je več kot gotovo, da pri mojih 80 tudi ni vse v redu. Hitim domov in res najdem štiri, ki so že omagovali. Ob polnoči sem potem pital z zadnjim medom, ki sem ga še imel. Tisto noč, kar jo je še bilo, še dolgo nisem mogel zaspati vsled skrbi. Drugo jutro je bilo krasno vreme, in ves hvaležen sem vzdihnil: „Pomoč v pravem času!“

S 53. potovalnega čebelarskega shoda avstrijskih, ogrskih in nemških čebelarjev v Dun. Novemestu.

Urednik.

Kar hodim na take shode, in to je že enajsto leto, še ni bil noben tako močno obiskan kot ta v Dun. Novemestu. Vršil se je, kakor je „Čebelar“ že preje naznanil, od 8. do 12. avgusta, vendar zadostujeta za oddaljene čebelarje dva dneva popolnoma, to sta tista, ko se vrši predavanje. Dopoldne

pri predavanjih, popoldne si ogledati čebelarstvo razstavo, ki je združena z vsakim potovalnim shodom, zvečer pa se nekoliko pozabavati v družbi čebelarstev prijateljev ter znancev, in človek je lahko že po dveh dneh zadovoljen z množico vtiskov, ki jih je pridobil njegov duh, da ves navdušen za svojo stroko zopet lahko roma proti domu. Kdor pa ima v onem predalčku listnice, kamor se spravljajo bankovci, precej take zaloge, tak ostane lahko vseh pet dni, ki so odločeni za vsak tak shod, ter se udeleži vseh razveseljevanj in skupnih zletov, saj Dunaj, Praga, Budimpešta, Kelmorajn, Frankobrod, Monakovo itd. nudijo marsikaj zanimivosti.

Kakor vsakoletna, tako je bila tudi letošnja razstava razdeljena v šest skupin ali oddelkov: žive čebele, čebelna stanovanja, orodje, čebelni izdelki, umetni izdelki in učila.

Natanko opisati vseh razstavljenih stvari skoraj ni mogoče, zakaj na tisoče jih je bilo. Omenjam, da je s Kranjskega razstavilo pet čebelarjev, s Štajarskega pa poznam samo enega Slovenca, gosp. Tom. Kurbusa, ki je tudi razstavil. Izmed teh je razstavil največ gosp. Ivan Strgar iz Bitinj pri Boh. Bistrici, in sicer v vseh šestih skupinah. Odlikovan je bil z veliko srebrno ogrsko državno kolajno, srebrno kolajno čebelarstve zveze ter enim častnim darilom.. Gosp. Anton Žnideršič je razstavil dva panju živih čebel ter bil odlikovan s srebrno kolajno c. kr. avstrijskošlezjske kmetijske in gozdarske družbe v Opavi. Gosp. Anton Strgar, brat gornjega, je razstavil čebele v gerštungovcu in 1 kg umetnega satja in dobil srebrno kolajno badenskega deželne čebelarstvega društva ter srebrno kolajno z diplomom nemške čebelarstve zveze. Gosp. Ivan Bilc iz Toplic na Dolenjskem je razstavil svoj čebelarstvi potovalni voz, za kar je bil odlikovan z veliko srebrno državno kolajno (najvišje odlikovanje v drugi skupini) ter častnim darilom Dun. Novegamesta. Gosp. Mihael Kunovar iz Dravelj nad Ljubljano je razstavil pet panjev čebel, med in vosek ter bil odlikovan z bronasto kolajno in diplomom ter 20 K. Gosp. Tomislav Kurbus s Slivnice pri Celju za med in medeno žganje srebrno kolajno štajarskega deželne čebelarstvega društva.

Predavanj o raznih čebelarstvih vprašanjih se je udeležilo oba dneva mnogo več čebelarjev, kot sem jih kdaj prej opazil, saj so bila pa tudi letošnja izvajanja v resnici zelo zanimiva, toda kaj, ko ne morem spraviti v male predale našega „Čebelarja“ tudi vsebine vseh govorov. Pozneje pač nameravam priobčiti nekaj izvlečkov in nekaterih referatov.

Prvi dan je prvi nastopil pater Coelestin Schachinger (Šahinger) ter si izbral snov „Na čem boleha domače čebelarstvo in s kakšnimi priprostim sredstvi bi se moglo zopet dvigniti“.

Baron Bela Ambrócy (Temes-Gyarmata, Ogrsko): „S kakšnimi sredstvi je mogoče medeni pridelek zagotoviti“.

Karol Günther (Seebergen v Turingiji): „Je li nauk o parthenogenezi po Dicklu, dr. Kuckucku in Lucku že dognana stvar?“

Alojzij Alfonsus (Dunaj): „Novo o vzgoji matic“.

Dr. Theophil Ciezielski, vseučilišni profesor v Lvovu: „Panju, ki moči, primanjkuje vode, suhi panj jo ima dovolj“.

Dr. Jožef Langer, vseučelišni profesor v Gradcu: „K strokovnjaški oceni medu.“

Drugi dan je otvoril predavanja Theodor Weippl, meščanski učitelj v Klosterneuburgu, z obravnavo: „Čebelno želo in njega razvitek pri črvu in bubi.“

Licenthäler, učitelj v Herdorfu (Prusko): „Kako je mogoče gnilobo uspešno zatirati?“

Dr. Balint, vseučelišni profesor v Budimpešti: „Sedanja poznavanja gnilobe in kako jo odvrniti.“

Hans Margiol, meščanski učitelj v Korneuburgu: „Poizkušnja za pridobitev davkoprostega presnovljenega sladkorja.“

Dr. Küstenmacher iz Berolina: „Nova reakcija na ponarejenem medu.“

Wohlrab, računski svetnik (Maria-Enzersdorf): „Nov način preizkušnje voska.“

Jožef Marcinkow, nadgozdar (Novi Mizun, Galicija): Vazne pripombe glede napovedanih predavanj na potovalnih shodih avstrijskih, ogrskih in nemških čebelarjev.

Cydlik, nadučitelj v Probicah (Moravsko): „Major Hruška — životo-pisna črtica.“

Eckstein (Dun. Novomesto): „Kako bi bilo mogoče doseči, da bi čebelarji mizarji izdelovali razne vrste panjev enakomerno?“ (Dalje prih.)

Iz Loke v Istri. Takega leta kakor je bilo letos za čebele, pri nas že davno ne bilo, in Bog nam prizanesi za vedno z enakim. Kakor je vredno lansko leto biti zabeleženo z zlatimi črkami v zgodovini istrskega čebelarstva, tako zasluži letošnje, da ga zaznamujemo z ogljem. Že pomlad nam je nagajala. Ponoči je bilo lepo mirno, čez dan pa je kakor nalašč bril hladen veter, kar je trajalo do zadnje tretjine aprila. Od tedaj naprej je bilo kar namah dobro, in takrat smo videli čebelarji, kaj zmore pridnost čebel. Kakor se je množil v panjih med in žival, tako je rastlo naše upanje. Nenadoma pa nastane močan suh veter, ki je trajal celih osem dni ter posušil zemljo in vse vire medu. Čebele so jele izmetavati trotovske zalego in izgrizavati matičnjake. Rojev je bilo prav malo, pa še za te bi bilo bolje, da bi jih ne bilo, tako so slabotni. Ker je bila lanska letina tako izborna, sem si napravil lep nov čebelnjak, v svesti si, da se mi kmalu izplača, ali če bo še kaj takih letin,

bo kmalu prazen. Pa bi bilo škoda tako lepega čebelnega doma. Je na kamenitem temelju, zidan iz ploščnate opeke in s svaltom krit, kjer je 20 cm na debelo zemlje, da raste na strehi trava in cvetlice. Tako krit čebelnjak, menim, mora biti dober, zakaj poleti ne čutijo čebele toliko vročine, zlasti ker se pri nas ob najhujši vročini celo satje potrga, pozimi pa tudi ne more mraz skoz tako debelo plast zemlje. Pod čebelnjakom sem napravil dva metra globoko klet za razna čebelarska opravila. Panjev imam več vrst, kot posebnost enega steklenega, da lahko opazujem delovanje čebel. Večkrat sem videl matice zalegati jajčeca, in druge zanimivosti so mi zdaj znane, o čemer prej nisem vedel. Da bi imel v prihodnje več veselja pri in v svojem čebelnjaku kot letos, to si želim, kar mi smete verjeti. Obupam ne, kakor tudi Job, naš čebelarski patron, ni.

Ivan Sever.

Iz Oseka na Vipavskem, dne 20. julija. Ker je prinesel „Čebelar“ do zdaj same skoraj obupne dopise o letošnji čebelarski letini, mu pošljem tudi jaz skromen, zato pa toliko bolj ugoden dopis. Kakor sem bil lansko sporočil, so bile moje čebele tudi zelo bogate. Pustil sem 27 plemenjakov, izmed katerih mi niti eden ni umrl, dasi nisem nobenega krmil; torej so bili gotovo dobro preskrbljeni, ker so mi tudi dobro porojili. Prvi roj je bil dne 9. maja, in do konca tistega mesca jih je bilo že 30. Dne 9. junija sem imel 42 mladcev, pa sta še dva prvca skupaj sedla, 10 drugcev sem združil in 4 starci mi niso rojili. Ob matico sta mi prišla samo dva izrojenca. V zgodnji pomladi pač nisem upal na tako bogato letino, zakaj v marcu so brale čebele samo tri dni. Ob sadnjem cvetju pa so imele dobro; noviti so začele vsevprek. Tudi akacijo so dobro obrale, kakor tudi pravi kostanj, tako da so bili panji ob sv. Petru in Pavlu večinoma polni. Še predno pa je kostanj odcvel, obrnilo se je še na bolje. Pričela se je namreč v gozdu mana, ki je trajala do 12. julija. Tako je brala ta marljiva žival, da ni imela več prostora kam devati, in moral sem panji na razne načine razširjati. Čebelarim že od leta 1866., ali v tem času še ne pomnim tako medenih in težkih panjov, kot letos. Nimam ga panjů, ki bi že zdaj ne bil dober za prezimovanje, če bo pa še ajda tako obilno medila, kakor ona more, če je ugodno vreme, potem se smem zanašati na nekaj posebnega. Čudno se bo zdelo marsikomu, da naj bi bila ravno pri nas tako dobra letina, ko drugod vse tarna vsled suše, vendar resnica je, da ne pretiravam. Za priči sta mi gg. Bratina in Bizjak, ki sta si ogledala moj čebelnjak in kar je v njem ter se izjavila, da tako močnih in težkih čebel v tem času še nista videla. Naj se mi izpolni želja, da bi imeli tudi drugi čebelarji na jesen tako močne panji, kot jih ima zdaj podpisani

Jožef Faganel, cerkvenik.

Iz Suhe pri Škofjiloki. Čebelarji škofjeloške podružnice smo imeli letos splošno malo rojev, povprečno jih imamo komaj toliko, kot smo imeli plemenjakov. Upali smo seveda drugače. Čeprav je bila zgodnja pomlad slaba, je vendar maj bil tako ugoden, da je bilo vsega dovolj, v izobilju, tako medu kakor tudi čebel in zalege, ali rojev le ni bilo, kakor bi čebele slutile že naprej sušo, kakršne že leta in leta ni bilo. Sreča naša, da so v maju nanosile čebele

toliko obilico, da so izhajale do malega celo do ajde. V suši, pravijo, kostanj najbolj medí, zdaj pa smo se prepričali, da v taki suši kot letos, ko je zemeljska vlaga čez meter na globoko izginila, niti to drevo ne medí, ker korenine ne dosežejo vlage, in zato cvetje ne more izpuhtevati sladkega soka. Kako naj bi neki potem travniške cvetlice medile, ko je zemlja na površju kar zevala. Navadno je v najhujšem času pred ajdo dala otava precej paše, letos pa so bili v tistem času travniki še goli, kakor požgani. Odvisni smo bili naposled popolnoma samo še od ajde. Ako bi še ta odrekla, potem ne vem, kaj bi nam bilo početi. Toda kakor ne pomnijo stari čebelarji, tako se je obnesla letos ravno ajdova berna, posebno pa dne 24., 25. in 26. avgusta. Srednje močni kranjski panji so prinašali do 2 kilograma na dan. Ne bo nam treba torej obupati. Prav radoveden sem o čebelarski letini v drugih krajih, zato prosim, naj priobči naš „Čebelar“ več dopisov. Se priporoča

Štefan Homan.

Naše opazovalnice.

Poročevalec Anton Žnideršič.

Mesečni pregled: avgust 1908.

Kraj	Učinek tehtanega panjú							Poraba ozir. prebitek	Temperatura			Izletnih dnevov	Dnevov						
	Donos			Upad			Najvišji donos		Dne	najvišja	najnižja		Srednja mesečna	z dežjem	s snegom	s solncem			z vetrom
	Mesečna tretjina															0	1/2	celi	
	1	2	3	1	2	3													
Ilirska Bistrica	—	120	390	40	40	80	80	24	430	27	10	18	29	11	—	9	6	16	16
Bitnje pri Boh. Bistrici	10	121	677	25	17	40	125	27	726	32	6	—	28	8	—	9	2	20	22
Ljubevč pri Idriji	—	5	20	32	35	20	10	26	—62	28	8	17 ^o	25	13	—	12	6	13	11
Metlika	42	103	330	37	105	13	93	20	320	36	11	21 ^o	31	13	—	9	9	13	30
Nabrežina	20	35	490	55	25	—	110	29	465	35	16	24	30	9	—	4	4	23	16
Podgorje pri Kamniku	100	110	720	55	70	—	150	29	805	29	8	18 ^o	29	10	—	5	8	18	22
Struge pri Dobropoljah	10	35	205	45	85	60	40	25	160	27	6	16 ^o	26	13	—	14	4	13	26
Tolmin	50	110	930	60	70	—	162	26	960	28	7	19	31	11	—	2	4	24	19

Črtica „—“ v koloni „Temperatura“ znači stopinje mraza, v koloni „Poraba ozir. prebitek“ znači porabo.

Ilirska Bistrica. Dasiravno je bilo vreme ugodno, ni bilo v prvi polovici nikakega donosa; šele ko se je večji del panjev odpeljal v ajdo, pridobival je tehtani panj dnevno do 80 *dkg*. To kaže, da zadostuje pri nas jesenska paša za 30 do 40 panjev, nikakor pa ne za večje število. V Divači

je paša v ajdi izvanredno dobra. Medtem ko so prišla ljudstva pred dvemi leti od tam brez zalege, brez medu in zelo oslABLJENA nazaj, moral se jim je letos med pašo med odvzeti, da se je dalo prostora za drugega. V splošnem so v našem kraju čebele malo rojile, a zato so postali panji prav težki.

Žnideršič.

Bitnje pri Boh. Bistrici. Proti koncu mesca čebele na višku. V zadnji tretjini v našem kraju paša imenitna, izvanredna! Posebnost: nikakega nagnenja do ropanja. Drugo normalno.

Strgar.

Ljubevč pri Idriji. V tem mescu bi naše čebele potrebovale dobre ajdove paše, a te je bilo malo, ker jo naši kmetje sejejo v jako majhni množini. Nekaj so pa vendar na meji dobile. Na pašo jih nismo hoteli peljati, ker je predaljna pot in se vsled tega čebele, oziroma njih delo zelo pokvari. Lani smo jih peljali dva voza. Na našem vozu jih je bilo 61 panjev; od teh se nam jih je posulo toliko, da smo jih vzimili samo 34. Nekateri so bili, ko smo jih tja peljali (k D. M. v Polje) težji kot potem, ko smo jih nazaj dobili. Vsled tega sem sklenil, da v slučaju pomanjkljive paše rajši kupim za oni denar, kar stane vožnja (nad 50 K) medu, da jih nakrmim za zimo.

St. pl. Premerstein.

Metlika. V sredi avgusta je pričela cvesti ajda in je nekoliko dni dobro medila, tako da je panj na tehtnici prinesel v desetih dneh 4:33 kg. Okrog čebelnjaka je prav prijetno dišalo, zato so se tudi kmalu pojavile roparice, ki pa sem jih takoj odpravil s tem, da sem obesil med panji par gobic, napojenih z mešanico iz karbolne kisline, salmijaka in vode.

K. Barlé.

Podgorje pri Kamniku. V prvi in drugi tretjini je marsikateremu površnemu čebelarju tuptatam kak panj od gladú umrl, a spremenilo se je to z začetkom ajdove paše. Vreme je bilo ugodno, brez dežja in navadnih vetrov. Gorki solnčni dnevi so vabili našo marljivo živalico na delo. Ker je moj tehtani panj srednje kakovosti, moram priznati, da me je donos 8 kg zadovoljil, ker je bil učinek pri velikih močnih panjih — zlasti pri gerstungovcih — mnogo večji. Z letino zamoremo biti zadovoljni.

Sallath.

Struge pri Dobrepoljah. V prvi tretjini nikake paše, ker ni vsled dolgo časa trajajoče suše nič cvetic. Proti koncu tretjine je dež dobro namočil, tako da je začela otava čvrsto poganjati iz zemlje. Druga tretjina je deževna, torej tudi brez paše. V tej tretjini sem krmil na ta način, da sem zadnje, z medom zadelane sate odkrival, na kar so znašale čebele med v sprednje sate, ki je bil od spomladne paše večinoma zadaj. Vsled tega se je pričelo ropanje in klanje, ki pa vendar ni posebne škode napravilo, razun nekaj poklanih čebel. V zadnji tretjini vreme ugodno. Čebele so pridno obletavale otavo in vresje. To je edina paša v našem okolišu, ker ajde tukaj ne sejejo. Tehtani panj pridobil samo 1:60 kg, torej komaj polovico, kar je v juliju upadel.

Meglen.

Tolmin. Po rojenju je prišlo v tem kraju mnogo izrojencev ob matice; treba jih je bilo drugim dati kot nastavke. Ajda je letos dobro medila in čebele so izkoristile pašo ob najlepšem vremenu.

Fr. Kašca.

Frančišek Eller †. Dne 20. avgusta je umrl v Beljaku gosp. Frančišek Eller, nadučitelj v. p., častni občan občine Marija na Zilji, kjer je služboval nepretrgoma 25 let. Bil je vnet čebelar, iskren rodoljub, vesten učitelj, blag mož. Udeleževal se je večkrat občnih zborov našega društva, bil na čebelar-skem shodu v Šmartnem pri Kranju in v Ilirski Bistrici. Marsikdo se bo spominjal kot globob sivega, častiljivega moža. V. m. p.!

Jernej Županec †. Dne 10. septembra je umrl v Radoslavcih pri Mali Nedelji na Štajerskem gosp. Jernej Županec, posestnik in daleko okoli sloveč čebelar. Pokojnik se je po marljivem čitanju strokovnih čebelarskih knjig in časopisov ter na podlagi lastnih izkušenj povspel na višek racionalnega čebelarstva ter je bil v našem okolišu najspretnější čebelar, ki je s pametnimi nasveti mlajšim čebelarjem kaj rad pomagal. Bodi mu torej lahka zemljica slovenska!

Škoda, da se ne more dobiti davkaprosti presnovljeni sladkor že zdaj, ko bi ga za dodatek prelahkim plemenjakom najbolj potrebovali. Finančno ministrstvo je izdelovanje takega šladkorja dovolilo, ali katera tovarna ga bo izdelovala, se ne bere še v nobenem čebelarskem listu. In katera tovarna bi ga neki mogla napraviti v tako kratkem času toliko množino, ko toliko tisoč čebelarjev tako težko pričakuje obetanega šladkorja. Za letos menda ne bo nič. Res škoda!

Prezimljenje matic. V čebelarskem listu „Deutsche illustr. Bienenzeitung“ je bila v zadnji številki zanimiva novica, da je neki čebelar iznašel način, po katerem je mogoče v enem panju, t. j. v enem polku prezimiti po več matic. Pravi, da je prezimil brez najmanjše izgube 14 matic v dveh polkih. Svoje iznajdbe pa za enkrat še noče objaviti. Najbrže ne bo tako hudo.

M. Humek.

Umazanost. V istem časopisu se bere tole velezanimivo poročilo: Neki čebelar, naročnik omenjenega časopisa, ki stane na leto 75 pfenigov, piše uredništvu, da odpoveduje list, ker so ga imeli naročenega trije čebelarji skupno. Sedaj je pa eden umrl in ostaneta torej samo še dva, ki sama ne moreta plačati letno 75 pfenigov t. j. 85 vinarjev našega denarja. — Neverjetno, pa pravijo, da je res.

M. Humek.

Prahaje in izpuščaje na glavi odpraviš, če nekaj večerov izpereš glavo z medeno vodo.

Dvoboj matic brez žel. Neki amerikanski čebelar je djal dva prvca v skupen panj ter ju ločil le z mrežo, da sta imela enak duh. Pozneje odreže obema maticama želo, jih vrne zopet rojema in odstrani ločilno mrežo. Črez dve uri vidi matici v boju med sabo, čebele pa so gledale v kolobarju to zanimivo borbo. Ker nista imeli žel, je trajal boj do noči, in videti je bilo, da sta obe že zelo opehani; tudi je izgubila ena perutnico. Pregradil je zopet oba roja ter dal vsakemu roju njegovo matico nazaj, ki sta pričeli zopet z zaleganjem. Prav amerikanski poizkus!

Čebelni pik — zdravilo. Kakor znano, vpliva čebelni pik blagodejno proti revmatizmu. To zdravilno moč hoče neki ameriški čebelar praktično izkoristiti. Stopil je z lekarnarjem v zvezo ter mu obljubil priskrbeti vedno zadostno množino žel čebel, da se pripravi iz njih zdravilni strup proti revmatizmu. Za 1000 žel zahteva 20 mark. In kako pride zviti Amerikanec brez škode do strupenih žel? Obleče se v debel kavčuk, ki ga poprej nadrgne s konjsko dlako. Tako oblečen se gre sprehajati med panji. Čebele zaduhajo vonj po konju, ki jim je posebno zopern ter takoj planejo po preoblečenem. Ta se pusti napikati, doma pa izvleče žela iz kavčuka.

Največjo svečo na svetu so napravili nedavno v Njujorku za ondotno italijansko cerkev. Sveča je nad 3 metre dolga, v premeru ima 20 centimetrov, tehta 159 kg ter je veljala 1500 K. Zunaj so jo okrasili znani slikarji s cvetjem in barvami.

Proti davici se zopet prav toplo priporoča čisti med in pa raztopljen v gorkem mleku. O pravem času začeto zdravljenje z medom zares pomaga; tega mnenja so sloveči zdravniki.

Proti kašlju pri otrocih in odraščanih pomaga to-le sredstvo: Zmešaj jajčni rumenjaki, navadno žlico dobrega olja in tri žlice mehkega medu in vmes prilij nekoliko ruma ali konjaka. Večkrat pa po malem zavžito hitro pomaga.

Med in influenza. Med je vrlo uspešno sredstvo proti influenci. Ako vzamete vsak dan nekoliko kavinih žlic medu in ga držite nekaj časa na jeziku, bodite uverjeni, da vas to ubrani te bolezni. Isto posledico ima, ako se med raztopi v vodi in raztopina vdiha. Razlog je povsem enostaven: influenza nastane, ako se vnamejo žleze, ki izločajo sluz. Med je najboljšše sredstvo proti vnetju. Seveda mora biti med naraven.

Proti čebelnemu piku pri živalih. Velikokrat slišimo, da je čebelni pik nevaren živalim, posebno konjem, zato je dolžnost vsakega čbelarja, ljudi poučiti, da se izognejo različnim sitnostim. Treba je konja v slučaju, da ga napadejo čebele, pokriti z mokrimi odejami, ali pa jih poškopiti z vodo. Tudi čebele najhujšega roja se takoj umirijo, če jih poškopimo. Storimo tako v vsakem slučaju, potem ne bomo slišali, da so čebele s pikom končale konja ali kako drugo žival.

Iz Galicije. Za gališke čebelarje je letošnje leto prava nesreča. Medu niso pridelali nikjer, ali pa le prav malo, ki ga pa morajo zopet poklasti plemenjakom, celo takim, ki rojili niso. Kdor je imel letos nesrečo dobiti kaj rojev, jih bo moral kasirati, zakaj že zdaj jih je večina brez kaplje medu ter čakajo smrti vsled lakote. Mlado zalego so čebele izmetale, ker štiri tedne zaporedoma niso vsled dežja in vetra mogle izletavati. Izrojenci pa so tako preobljudeni, da bodo svojo pičlo zalogo še pred zimo použili. Izida do spomladi si skoraj ni mogoče predstavljati! Glasom sporočil iz Podolije je takisto v višjih legah kakor tudi nižje med rekami povsod enako slabo leto 1908, zato je tarnanje čebelarjev obupno. Nekoliko bolje je morebiti v nekaterih krajih ob vznožju Karpatov, kjer je dobra spomladanska paša.

Naznanila osrednjega društva.

Naznanilo glede denaturiranega sladkorja. Dobil sem sledeče poročilo. Denaturiran ali preosnovljen sladkor za čebele se bo dobil šele, ko bodo končane obravnave med c. kr. avstrijsko in kr. ogrsko vlado in da dospe dotični odlok c. kr. finančnega ministrstva. O tem, kakor tudi o uporabi in oddaji se bo svoječasno čebelarjem naznanilo. To naj bo odgovor na razna tozadevna vprašanja.

Hinko Zirkelbach, tajnik.

MALA NAZNANILA.

Pod tem naslovom objavljamo ponudbe članov brezplačno, to pa le **dvakrat v letu.**

Kupujem na vago čebele na med po pismenem al osebnem dogovoru. Štefan Homan, Suha št. 30 pri Škofjiloki.

Pristen ajdov med, ki je tudi izvrsten pitanec, prodaja po nizki ceni Alojzij Bratina, pošta Križevci, Spod. Štajersko.

Visoke in pritlikave jablane in hruške najboljših vrst, raznoletne, po nizki ceni, za jesensko sajenje prodaja I. Lukman, Šoštanj.

Garantiran **med-pitanec**, 1000 kg, po 1 K 28 h za kg, lepi beli v satovju po 1 K 40 h kg, ima naprodaj kakor vsako leto Mihael Zelnik, Dvorje 9, pošta Cerklje, Gorenjsko.

Iztiskalnico — prešo — navadno, 10 K, kranjske in druge panji, pločevinaste (plehaste) posode za 5 kg medu po 30 vin. prodaja po jako nizki ceni I. N. Babnik, Dravlje pri Ljubljani.

Iz svojega več sto panjev obsegajočega čebelarstva **prodam**

20 do 30 meterskih stotov zanesljivega medu

od akacije, travnikov i. dr. v sodčkih po 80 do 100 kg in v satovju.

==== Oddajam od 20. oktobra naprej tudi ====

prepodene čebele za okrepjenje plemenjakov.

==== Posebno priporočam čebelarskim podružnicam ====

skupno naročitev garantiranega pitanca.

Cene vse po dogovoru.

IVAN URŠIČ, čebelar IDERSKO pri KOBARIDU (Primorsko).

Garantirano zanesljiv

med - pitanee

5 kg 7 K.

Prodaja:

Iz garantirano čistega voska

umetno satovje

Prodaja:

1 kg 4 K 40 h.

FR. UNGER, Spodnja Šiška pri Ljubljani.

Semena rdeče detelje (inkarnat), esparsete, facelije, ranjak

● ali uročnik (Tannen- oder Wundklee) ●

zelo medunosne cvetlice prodaja

J. KORDIN v Ljubljani.

Čebelarskim društvom in čebelarjem

priporočam

škatljice za razpošiljanje matic po pošti

kakor tudi

lipove remelce za satnike

po najnižji ceni.

Mizarstvo s stroji.

JAKOB ŽUMER

Gorje — Gorenjsko.

Udnina (2 K) in reklamacije naj se pošiljajo upravnistvu „Slovenskega Čebelarja“ v Ljubljani, dopisi in članki za list pa uredniku „Slovenskega Čebelarja“ Fr. Rojnu, nadučitelju v Šmartnem pri Kranju.

Odgovorni urednik Mihael Rožanec. — Lastnik „Slovensko čebelarsko društvo.“

Tisk J. Blasnika naslednikov v Ljubljani.